

Sygn. akt II PO 6/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa W.T.
przeciwko Urzędowi Miejskiemu w T.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 17 października 2017 r.,
po rozpoznania zażalenia powoda na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 25 września 2017 r., sygn. akt II PK 288/16,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2017 r., II PK 288/16, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej strony pozwanej – Urzędu Miejskiego w T., w sprawie z powództwa W.T. o przywrócenie do pracy. Uzasadniając brak przesłanki prawnej (istnienia nowego, nierozstrzygniętego dotychczas zagadnienia prawnego) przemawiającej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, nie orzekając o kosztach procesu, mimo złożenia przez powoda odpowiedzi na skargę kasacyjną, wskazując „że strona powodowa domagała się ich przyznania w razie oddalenia skargi kasacyjnej. Tymczasem koszty procesu, jakie mogą powstać w związku z odmową przyjęcia jej do rozpoznania, wymagają stosownego wyodrębnienia i argumentacji odnoszącej się do treści art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK

77/14, LEX nr 1511117)".

Rozpoznając wniosek powoda o uzupełnienie tego postanowienia w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach procesu z tytułu pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu kasacyjnym, postanowieniem z dnia 25 września 2017 r., II PK 288/16, Sąd Najwyższy oddalił ten wniosek, stwierdzając jego niezasadność, skoro „Pełnomocnik powoda wniósł o przyznanie kosztów procesu w razie oddalenia skargi kasacyjnej, a do tego etapu postępowania nie doszło. Na marginesie należy dodać, że w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14 (OSNC 2015 nr 7-8, poz. 91) stwierdzono, iż koszty odpowiedzi na skargę kasacyjną, w której nie wskazano argumentów dotyczących przyczyn kasacyjnych (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), uzasadniających odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mogą być uznane – w razie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania – za koszty celowej obrony w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c.”

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem pełnomocnik powoda „wraz z uprzednim wnioskiem o zmianę postanowienia”.

Sąd Najwyższy uwzględnił, co następuje:

Zażalenie jako oczywiście niedopuszczalne podlega odrzuceniu.

W myśl art. 394¹ § 1, 1¹ i § 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz na postanowienie sądu drugiej lub pierwszej instancji odrzucające skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na orzeczenie uchylające przez sąd drugiej instancji wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania zaś w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, także na postanowienia sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, poza postanowieniami, o których mowa w art. 398¹ k.p.c. oraz postanowieniami wydanymi w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Z niewątpliwego brzmienia tego przepisu wynika, że środek ten nie przysługuje od orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem nie jest on sądem drugiej instancji. Innymi słowy nie można skutecznie składać

zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające uzupełnienia postanowienia Sądu Najwyższego i rozstrzygnięcia o kosztach procesu, jest ono bowiem postanowieniem kończącym postępowanie w tej sprawie, brak zaś szczególnej regulacji prawnej, która pozwalałaby na zmianę takiego postanowienia na wniosek lub z urzędu.

Te oczywiste uregulowania wskazują więc, że wniesione w sprawie zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego jest niedopuszczalne i stąd podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

as